

Van een leien dakje

“Er is teveel dak op het huis...”, zei mijn moeder wel eens tegen mijn vader, haar woorden vergezeld van een veelbetekenende blik. Dat was codetaal voor “kleine potjes hebben grote oren”; er waren grote-mensendingen te bespreken die niet voor mij bestemd waren. Ons project heeft de nodige tegenslagen gekend en ging bepaald niet van een leien dakje. Nu is dat anders: de bouw verloopt voorspoedig en je ziet dagelijks vooruitgang. Het tij lijkt gekeerd (al moet je dat nooit te hard roepen). Ik geniet van de tegenstelling tussen nieuw- en oudbouw: waar enerzijds een fonkelnieuw paleis uit de grond schiet, wordt aan de andere kant zorgvuldig de oude hoeve in ere hersteld.

Foto: Eduard Witte

Als ik de foto van het leistenen dak zie, beneemt me dat bijna de adem. Zó mooi en vakkundig hersteld dat ik bijna spijt krijg dat ik in de nieuwbouw ga wonen. De charme en de uitstraling zijn fantastisch en we kunnen straks met recht en met trots zeggen dat we samen eigenaar zijn van een monument. De foto hiernaast toont dat ondubbelzinnig aan. De boerderij wordt mooier dan hij ooit geweest is.

Laten we hopen dat de bouw verder van dit leien dakje loopt.

Jacques, 27 maart 2019